

MIILANG

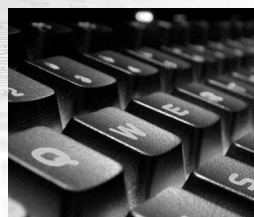
HUGO TREFFNERI GÜMNAASIUM

AASTAST 1925

APRILL 2011

Kuidas valmib koolileht?

OLEMUSLUGU

NÕUDEID MIILANGULISELE

Mida läheb vaja, et
kaasa lüüa ajalehete-
gemisel?

lk 2-3

INTERVJU

PEATOIMETAJAD LUUBI ALL

Kolm endist peatoimetajat
paljastavad Miilangu telgita-
guseid

lk 4-5

AGE SALO

Arvasid, et tunned
oma õpetajat piisa-
valt? Eksid!

PERSOON

lk 6-8

LOE JA SAA TEADA ...

MIILANG
LÄBI AEGADE:

miilang

HUGO TREFFNERI GÜMNAASIUMI AJALUHT | AASTAST 1925

2003-2005

Miilang

Hugo Treffneri Gümnaasiumi ajaleht | aastast 1925

2006-2007

HTG

Hugo Treffneri Gümnaasiumi õpilasleht

MIILANG

NON SCHOLAE, SED VITAE DISCIMUS

1998

Hugo Treffneri Gümnaasiumi õpilasleht

MIILANG

oktoober 1998, nr. 4

1998-2003

MIILANG

HUGO TREFFNERI GÜMNAASIUMI AJALUHT | AASTAST 1925

DESEMBER 2005

2005-2006

MIILANG

2007

Miilangu varjus

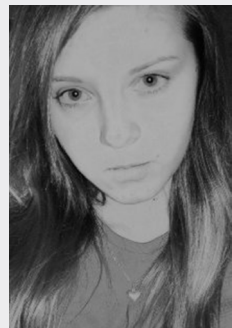
Koolilehe eesmärk on alati olnud koolielu kajastamine. Olgu selleks siis üritused, söökla toit, õpetajad, huvitavad persoonid ja palju muudki.

Tõenäoliselt ei tea aga enamik õpilasi, mida lehe tegemine endast kujutab. Seega tekkiski mõte seda ala veidi valgustada. Kuna tegemist on praktikatööga, mille eesmärgiks oli uurida Miilangu peatoimetajate eluolu, siis on ka üsna loogiline, et lõputöö ilmub lehena.

Meie kooli leht on alati olnud osa koolist (või nii vähemalt väidetakse). Seega on oluline seda traditsiooni jätkata. Tulevaste peatoimetajate ja toimetuse liikmete jaoks andisid endised peatoimetajad kohe kuhjaga soovitusi ja õpetusi. Kõik ikka ainult selleks, et leht parem oleks. On näha, et kuigi Treffner lõpetatud, on koolileht nende jaoks ikkagi oluline. See on loomulik, eriti kuna suurem osa peatoimetajatest, vähemalt need, keda õnnestus küsitleda, tegelevad ise ajakirjandusega seotud valdkondadega.

Kuna olen ka ise olnud aasta toimetuses, siis tean ka omast kogemusest veidike koolilehetegemise tagamaadest. Kuid ega selle aastaga midagi väga selgeks saa. Loomulikult arenes kirjutamisoskus, kuid ega peatoimetaja elu polnud tuttav. Nägin küll, et Kertul oli suur kaust täis erinevat informatsiooni, aga see ei äratanud tol hetkel väga huvi. Kui nüüd aga praktikumi asjus Kertuga rääkisin, sain teada palju huvitavat.

Seega soovin kõike head praegustele ja ka tulevastele toimetajatele ja loomulikult pikka iga Miilangule. Edu ka kõigile teistele treffneristidele. Päikest!

TOIMETAJA
HEIKE
RANDLAHE
JUHENDAJA
AGE SALO

KÜLJENDUS
BRUNO SAAR

Triin Visnapuu elust Mii koosolekule läksin,

Kolm aastat Treffneris läheb kiirelt, eriti kui olla „väheaktiivne“ õpilane ja samas ka Miilangu peatoimetaja. Kuigi Triinul olid kiired ajad, leidis ta ikkagi hetke, et valgustada salapäraga ümbritsetud peatoimetaja tööd ja anda soovitusi verivärsketele peatoimetajatele. Ka teistel kirjutushuvilistel soovitab Triin nii mõndagi kõrva taha panna.

TEKST
HEIKE RANDLAHE

Küsimusele, miks ta liitus Miilanguga, vastab Triin tagasihoidlikult, et kui ta Tartusse tuli, otsustas ta teadlikult aja maha võtta ja olla nii väheaktiivne kui võimalik. „Esimesel aastal liitusin ainult koori ja näiteringiga,“ nendib ta vaikselt. Tõenäoliselt oleksid treffneristid saanud Triinu „väheaktiivsust“ rohkem tunda, kui neiu poleks kaarega õpilasomavalitsusest mööda käinud, kuna muidu oleks ta tahtnud maailma parandama hakata ja seal oli niigi juba palju tublisid inimesi.

Pöördepunkt oli 10. klassis, kui Triinu häääl kaotas vastupidavuse ja ta lahkus koorist. Kuna igavus kippus tüütama, tekkis mõte liituda kooli ajalehe „Miilanguga“. Otsust aitas teha ka see, et Triinule meeldis kirjutada – nõnda tundus „Miilang“ olevat „see õige“.

Esimesed kirjabproovid

Seda, mitmendas klassis Triin esimest korda koosolekule läks, ta ei mäleta. Meeles on vaid see, et koosolekul olid Kirke, Tuuli, Ulla ja Mart. „Teisi oli veel, aga nemad on meelde jäänud.“ Toonase „toore ajakirjanikuna“ võttis

Triin koosolekule julgustuseks kaasa ka klassiõde Kadri, kellega koos kirjutati nii mõnigi lugu.

Esimene Triinu kirjatükk „Miilangus“ ongi kirjutatud Kadriga koos ja seal kajastati söökla probleeme ja loodeti, et talve saabudes ei pea õpilased enam koolimajast lahkuma, et mujalt paremaid kõhutäiteid otsida.

Lehe sünd

„Ma ei mäleta, et ideede leidmine oleks olnud ületamatult raske.“ Raskeks peab Triin aga hea ja uudse kirjutusnurga leidmist. Eesmärgiks oli ju kõike lugejale huvitavalt ja samas ka mitte väga keerukalt kajastada. Lisaks sellele vajas rohkem mõtlemist ka ajalehe meelelahutuslik osa, kuna väidetavalt ei olnud toimetuse liikmed just tohutud naljamehed.

Triinu enese jaoks oli kõige raskem üks kolme kooli kohtumine, kus ta suutis teise suutis teise kooli lehe toimetajaga tülli minna. „Olime mõlemad väga kõvad kivid ja ei soovinud oma nägemustest taanduda.“ Oma roll oli kindlasti ka tõsiasjal, et mõlemad toimetajaid piinas magamatus ning nälg. Õnneks ei seganud arusaamatus lehe ilmumist ja samuti suhtlevad toimetajad omavahel siimaani vabalt. „Ma isegi ei tea, kas ta mäletab seda tüli, ei ole küsinud,“ nendib Triin.

langus: „Kui ma esimest korda olid seal Kirke, Tuuli, Ulla ja Mart.“

Elu peatoimetajana

Peatoimetajaks sai Triin sellel lihtsal põhjusel, et ta valiti. Süsteem näeb ette, et kui peatoimetaja on lõpuklassis, siis tuleb enne lõpetamist valida uus peatoimetaja. Tõenäoliselt jäi Triin silma oma aktiivsusega ja nõnda ta peatoimetajaks saigi.

Kuid ega peatoimetaja elu ole kerge. Kohustusi on palju, kuigi asjasse mittepuutuvatel inimestel võib jääda teine mulje. Kõige tähtsamaks peab Triin enda sõnul teemade olemasolu ja valikut. Sellele järgnes jutude jagamine kirjutajate vahel, piltide tegemine ja lõpuks siis ka küljendaja aitamine. Võib ju kõlada päris hästi, kuid reaalsus on teine – „Tavaliselt oli suurimaks mureks see, et keegi oli lubanud teha loo, kuid jättis tegemata - kadus ära, ei vastanud telefonile,“ mainib Triin. Seejärel lisab ta,

„Tänapäeval ei piisa ainult sellest, et oskad hästi kirjutada, midagi pead veel oskama.“

et koolimajas on vähemalt võimalik inimesi kätte saada. Samuti esines ka olukordi, kus oli raskusi teemade leidmisega, kuid lõpuks läks ikka kõik sujuvalt. „Ega me ei osanud pilte ka eriti teha,“ lisab Triin naljatades.

Isikuomadustest toob Triin kõigepealt välja oskuse ennast kehtestada. „Vastasel juhul jääks lehe tegemine ju unarusse.“ Samuti peab Triin oluliseks ka täpsust asjaajamisel ja detailide nägemise oskust. „Kuid loomulikult on oluline näha ka tervikut,“ lisab Triin kiiruga.

Kui muidu on peatoimetaja pigem juht kui kirjutaja, siis leiab Triin, et koolilehes peaks ka peatoimetaja ikka kirjutama ka. Karta ei ole vaja, sest Triinu sõnul on koolileht koht, kus peatoimetajale antakse palju andeks. „Samas aga ei ole ju hea tunne, kui valesti läheb, aga eks neid olukordi tuli ka ette.“

„Loomulikult ei tohi mõelda ainult enesele. Hea peatoimetaja teab oma meeskonna unistustest ja hirmudest ning arvestab nendega. Tulemuseks on sujuv koostöö ja huvitavam leht,“ võtab Triin lühidalt kokku kõige olulisema.

Pärast Miilangut

Algselt plaanis Triin minna edasi õppima ajakirjandust, kuid otsustas siiski suhtekor-

FOTO: FLICKR

Ka pliatsid on vajalikud: Peatoimetajal on vajalik lehe valmimise perioodil teha tiheadat koostööd ka küljendajatega, esmane kavand visandatakse üldjuhul aga paberile.

ralduse kasuks. „Tõuke sain kindlasti koolilehest.“ See eriala annab Triinu sõnul hea analüüsioskuse. Samuti aga kaob oskus vaadata uudiseid ja lugeda lehti nagu normaalne inimene. „Oskus oma mõtteid ritta seada ja aru saada infovoogudest tuleb kasuks igas ametis.“ Triin lisab veel, et Eestis on puudus ajakirjanikest, kes saaksid keerulismateist teemadest päriselt aru. „Tänapäeval ei piisa ainult sellest, et oskad hästi kirjutada, midagi pead veel oskama.“

Soovitused

Küsimusele, mida soovitaks Triin lehetegijatele, oli vastus kiire tulema: „Koolilehes võib kõike teha.“ Et mitte tekitada valet muljet, mainib Triin ka et küllap on neid, kes ei rõõmusta, kui liiga kriitiliseks minnakse. Samas aga rõhutab ta, et lehetegemine peaks enne kõike olema fun. Eesmärgiks

ei ole ju vajadus saada klikke või müüa kakskümmend tuhat eksemplari. Kasuks tuleks ka erinevate žanride katsetamine. „Kui mitte nüüd, siis kunas veel?“

Lisaks eelnevale soovitab Triin ka lugeda palju raamatuid, lehti, ajakirju ja blogisid. Samuti kuulata ka raadiosaadet ning analüüsida kuulutat nähtut-loetut. „See avardab maailmapilti ja annab teile keskkoolijärgses elus olulise eelise.“

Lõpetuseks lisab Triin veel, et lehetegemine on hea harjutus päriseluks – „Iial ei tea, millal seda vaja võib minna.“

Kas teadsid, et...

... maailma kõige paksemal ajalehel on 240 lehekülge ja see rekord kuulub New Yorki Timesi nädalalõpuväljaandele.

Selleks, et lehte välja anda, on vaja teha enne mitu nädalat tööd. Mida, kuidas ja mismoodi tehakse jääb aga õpilastele teadmatuks. Seega soovides seda ala natukene valgustada, vestlesin kolme endise peatoimetajaga.

Miks te liitusite „Miilanguga“?

Kertu Vider: Juba põhikooli lõpus oli mõte, et tahaks tegeleda meediaga. Ma ei tea, kust see mõte tuli. Võib-olla oli see edevus. Juba sisseastumiskatsetel kirjutasin, et tahan õppida meediat. Mu üks valik oli ka see, et kui ma poleks saanud Treffnerisse, oleksin tahtnud minna Lähtele, kus saab ka meediat õppida.

Kadri Tonka: Hea küsimus! Ma ei tea. Tahtsin ja liitusin. Tahtsin proovida midagi uut. Ei teadnud ju keegi, kuidas lehetegemine käib ja oli võimalus midagi ise ära teha ja (taas) alustada.

Kadri Inselberg: Mul oli juba 9. klassist peale suur ajakirjandushuvi, olin suhteliselt kindel, et sellest saab minu elukutse. Kuna 10. klassis olin väga hõivatud näiteringi ja kooriga, siis enne 11. klassi toimetusse ei jõudnud. Aga lõpuks võtsin julguse kokku ja läksingi toimetuse koosseis-

kule. Kaasa aitas kindlasti ka see, et Age Salo oli mu klassijuhataja.

Millised probleemid kaasnesid lehe kokku panemisega?

Kertu Vider: Ma arvan, et probleemid tekivad siis, kui sa tunnistad neid probleemidena. Muidugi oli alati mingi ärevus, et mis ja kuidas lehte läheb. Kui küljendamiseks läks, siis oli kogu aeg kuskilt midagi puudu ja midagi üle. Pildid tuli alati üle vaadata, et oleks ikka olemas, õige suurusega, õige kvaliteediga ja et oleks olemas vahepealkirjad ja pildiallkirjad. Töö maht oli suur ja seda ei kujuta tõenäoliselt ette, kui ise lehes ei ole, aga otseselt midagi tegemata ei jäänud.

Kadri Tonka: Ma ei mäleta, et oleks olnud mingisuguseid ületamatuid takistusi. Suurim murekoht oli see, kuidas artiklid õigeaegselt kätte saada. Kolmel korral juhtus, et pidin isiklikult vestlema õpetaja-

PILTIDEL:
(VASAKULT)

KADRI INSELBERG
(PEATOIMETAJA 2006-2007)

KERTU VIDER
(PEATOIMETAJA 2007-2009)

KADRI TONKA
(PEATOIMETAJA 1998-1999)

Töö maht oli suur ja seda ei kujuta tõenäoliselt ette, kui ise lehes ei ole.

tega, kes olid lehes avaldatu peale pisut pahased. Juhendajal vist tuli sagedamini meid kaitsta. Tagantjärei olen ma kuulnud, et kooliajal mõned nooremad võtsid päris korralikult hinge, kui artikleid tagasi saatsin ja ümber kirjutada lasksin. Tol ajal ma seda probleemina muidugi ei teadvustanud.

Kadri Inselberg: Eks ikka peamiselt see, et tegemist polnud n-ö professionaalse toimetusega ja ajakirjanikud kirjutasid ikkagi peamiselt siis, kui neil tuju tuli või siis neile väga peale käisid. Teinekord juhtus jälle nii, et lugu kirjutati küll valmis, aga kiirustades ja ilma vaeva nägemata. Seega sain viimasel hetkel halva loo ja asusin seda ise kohendama.

Mida ajalehe tegemine teile juurde andis?

Kertu Vider: Üldist ettekujutust lehetegemisest. Andis kindlustunde, et minna ajakirjandust õppima. Pärast kolme aastat lehetegemist meeldis see mulle ikka veel ja sain aru, et see ongi minu kutsumus.

Kadri Tonka: Andis võimaluse kirjutada teistmoodi kui seni kirjanduse tundides. Sai

avaldada oma arvamust. Loomulikult ka meeskonnatöö kogemuse ja ka teiste juhtimise kogemuse. Õpetas, kuidas aega tulemuslikult planeerida ja kuidas inimestega suhelda. Ja palju nalja sai meil ka alati!

Kadri Inselberg: See aitas mul aru saada, et mulle meeldib väga kirjutada ja ma tahan töötada ajakirjanikuna. Samuti andis see suure hulga toredaid sõpru ja häid suhteid õpetajatega. See andis mulle võimaluse uurida kooli elu, rääkida põnevate inimestega. Kõvasti enesekindlust ja tahet asjaga edasi minna andis kindlasti parima kooliajalehe tiitli saamine 2007. aastal.

Miks peaks lehte tegema?

Kertu Vider: See on nii põnev! Lisaks annab see ettekäände õpetajate käest küsida nende lapsepõlve, elu ja arvamuste kohta – kõige sellise kohta, mida ju niisama ei küsiks.

Kadri Tonka: Igas korralikus koolis võiks ja peaks koolileht ilmuma. Sellest on näha ja tunda, milline kool on, mida seal tehakse, millised on õpilased, õpetajad ning kui tolerantset ollakse erinevate väljaütlemiste suhtes. Koolileht on väga oluline kooli mainekujunduselement!

Kadri Inselberg: Selleks et endal oleks lõbus ja ka teistel kooli õpilastel oleks, mida vahetunnis lugeda, et õpetajaid ja teisi õpilasi paremini tundma õppida. Põhjuseid on sadu!

Kuidas sündis idee lehe sisu jaoks?

Kertu Vider: Põhiliselt koolisündmused. Tammsaare päeval korraldatud soenguvõistlus oli küll spetsiaalselt koolilehe jaoks korraldatud. Koolis võid lihtsalt ajakirjanduse jaoks midagi lavastada. Tuli ka ette olukordi, kus lihtsalt panime kõik pead kokku ja mõtlesime pikalt ja pingsalt, et mida kirjutada, kuna otseselt millestki kirjutada polnud.

Kadri Tonka: Elu ise sünnitas

neid ideid. Kirjutasime ikka ju peamiselt kooliüritustest. Kui keegi käis mingit põnevat filmi või etendust vaatamas, kirjutas arvustuse. Persoonilood olid igas lehes ja eks reporteritel tuli ka huvitavaid ideid.

Kadri Inselberg: Kõigepealt istusime toimetusega koos ja arutasime teemasid: kes mida kirjutada tahaks, mida oleks vaja kirjutada jne. Mõtlesime ja rääkisime, hoidsime kõrvad-silmad lahti.

Mitu aastat olite lehe toimetuses?

Kertu Vider: Kolm aastat.

Kadri Tonka: Kaks.

Kadri Inselberg: Kaks.

“Ajalehe tegemine õpetas, kuidas aega tulemuslikult planeerida ja kuidas inimestega suhelda.”

Kellena töötate/ kelleks õpite?

Kertu Vider: Õpin ajakirjanikuks.

Kadri Tonka: Töötan ajakirjanikuna ja õpin keeleteoimetajaks.

Kadri Inselberg: Olen töötanud üle kolme aasta ajakirjanikuna, õpin TÜ magistriastmes ajakirjandust. Hetkel töötan

nii ajakirjanduses kui ka turundusvaldkonnas.

Kas lehetegemine mõjutas ka edasisi õpinguid?

Kertu Vider: Ma pean ütleva, et mõjutas küll. Kui ma poleks Treffneris ajalehte teinud, siis ma oleksin keskkooli lõpus olnud väga segaduses. Ma ei oleks teadnud, et mida edasi võiksin õppida.

Kadri Tonka: Nagu näha, siis päris tugevalt mõjutas. Lõpetasin Tartu Ülikoolis ajakirjanduse. Praegu õpin Tallinna Ülikooli magistrantuuris keeleteoimetajaks.

Kadri Inselberg: Jah, otseselt, läksin õppima ajakirjandust.

Välgi stressi: Oskuslikult aega planeerides ja meeskonnaga tihedalt koostööd tehes on võimalik kohustuste kuhjumist vältida.

ARVAMUS

Kadri Vider
KURSUSEKAASLANE:

Age oli mingil hetkel mu kursaõde. Uurisime koos Soome Turu Ülikooli rühmaga seda, kuidas eesti lapsed eesti keelt omandavad. Keelejuhtideks olid meie omad lapsed. Age paistis väga perspektiivikas keeleteadlane, sest viitsis hirmus üksikasjalikult üles märkida oma poja iga sõna, kuigi uuris-puuris ainult vormitunnuste (käände- ja pöördelõpud) tekkimist 2-aastase poisslapse keelekasutusse. Käisime turulastega koos nende uurimisjaamas Turu saarestikus mitu korda ka seminare pidamas. Kõva rahvusvaheline teadusettevõtmine käis. Age kujunes kuidagi asjalikuks liidriks meie eesti tudengite väikeses kollektiivis. Siis said ühisprojekti rahad otsa ja Age tuli ära kooli. Vedas teil mu meelest!

Triinu Lukas
10.D KLASSI ÕPILANE:

Arvamus Age Salost kui paigas väärtushinnangute ja hea huumorisoonena õpetajast on iga meediatunniga järjest süvenenud. Sportlik ja võimukas humanitaar, ütles ma. Igav tema tunnis kindlasti ei hakka!

FOTO ERAKOGU

Teadmatus: Väikesel Age Salol polnud tõenäoliselt aimugi, et kunagi saab temast eesti keele õpetaja.

Kunst ja eesti keel

Õpetajatega on Agel alati head suhted olnud, ka õppeedukuse üle ei saanud nuriseda, kuigi matemaatika vahel kolmeks kippus. Eesti keel pole sugugi alati tema lemmikaine olnud, alles keskkoolis, kui õpetajaga rohkem vedas, hakkas aine rohkem huvi pakkuma. Klass oli ajalookallakuga ning poise ja tüdrukuid sai klassi võrd-

elama ainult oma loomingule ega saa välismaailmaga arvestada. Praeguseks suurimaks saavutuseks kunsti vallas peab Age kindlasti oma tööde sattu-

Ei midagi tavapäras

Mõttes oli mõlkunud ka advokaadiks saada, kuid sellele erialale sisse saamata sai aasta mööda saadetud Tartu aparadihituse tehases. Uusi kogemusi tuli küllaga, värvides telefoniatomaate ja vorpides lennukiosi. Juhtus seda, et rauda tuli tõsta lausa 21 tundi jutti ja seda enamuses venekeelses kollektiivis, nii et keelepraktikat sai üksjagu palju. Töid on Agel olnud mitmeid, näiteks käis ta keskkooli ajal taskuraha teenimiseks tööl ka seakarjuse, mis kujunes vahel lausa koomiliseks ettevõtmiseks. Sead on ju nutikad loomad ega salli inimesi, kes neid elektripiitsa sartsutades organiseerida püüavad. Eriskummalisi juhtumisi jagub samuti kül-

Eesti keel pole sugugi alati tema lemmikaine olnud.

mist näitusele "12 Tartu parimat kunstnikku". Kunst ja käsitöö saidki südamelähedaseks ning nüüd ei suudagi ta enam täpselt meenutada, miks kunstitööd Tallinnas ära jäid ja selle asemele hoopis eesti filoloogiat Tartu Ülikoolis sattus. Kõik sisseastumiseksamid, muide, said tehtud "viitele".

Õnneliku juhuse läbi õpetaja

TEKST KERTU VIDER "MIILANG" MAI 2007

Kell on juba üle kaheksa õhtul, meie aga istume ikka veel koolis. Kevadine kiire elutempo ei ole intervjuerimist just soosinud. Koolimaja on haudvaikne, viimased õpetajad kiirustavad veel mantlit selga toppides ja ust enda järel kõmaka kinni lüües koju, meie aga jääme paika ja, nagu ikka, alustame algusest.

Sündinud on Age Viljandis mitte väga kaua aega tagasi. Õnneks peab ta lapsepõlvkodu, kus üles kasvas. Asus see ürgoru veerel, kust edasi maju enam ei olnudki, olid vaid jõgi ja mets. Suurema osa ajast veetiski ta ürgoru põhjas, vee ääres ja indiaanlasi mängides. Teine lapsepõlve lemmikkoht oli maal vanaema juures, kus sai oma esimesed lambakarjatamiskogemused, mis tänapäeva linnalastele tundub ju lausa eksootikana. Önn saabuski tol ajal

lihtsatest asjadest, nagu näiteks metsmaasikad. Kõige selle kõrvalt jõudis väike Age ka lasteaias ja balletitrennis käia. Lasteaed asus looduskauis kohas, lossimägede serval ning seega veedeti palju aega ka seal. Sellest ajast on Ages säilinud ebameeldivus hapupiima suhtes, mida koledates plekkkruusides jagati ja mälestused liivakastist, mängudest ning nendega kaasnevatest lõhkistest põlvedest. Esimene armumine olevat toimunud samuti lasteaias, lausa kaks korda.

Nukuteater

Algkooli ajal pakkusid Agele rohkem huvi rahvatants ja näitlemine, mida sai tehtud nii nukunäiteringis kui koduõues. Sõprade- sõbrannadega kirjutati ja lavastati näidendeid, millele käisid kaasa elamas ka inimesed tänavalt, kellele müüdi väraval pileteid. Maja lähedal asus väike plats kohaliku pronksõduriga, mille otsa ronimine ja ausambaplat-sil keksu mängimine olid rangelt keelatud. Kaks korda aastast toodi sinna ka lilli ja sinna kogunesid sõjaveteranid, kelle käest võis mõnikord isegi mõne tõredama sõna kuulda vene keele oskamatusel pärast. See kuju kadus aga koos Nõukoguse Liidu lagunemisega nagu paljud omasugused.

AGE 7 ASJA

Lemmik...

... kirjanik: Dostojevski, meeldivalt sünye

... söök: Lasanje, kahjuks sisaldab liiga palju kaloreid

... loom: Pingviin

... värv: Sinine, sest see on intelligentsete inimeste värv

... õpilane: Õpilane, kes tunneb maailma asjade vastu huvi ja viitsib mõelda

... lill: Lilla kannike

... koht: Vee ääres, kivi peal

ÕPILASED MIILANGUST:

10^D

„Olen kuulnud, et päris hea ajaleht pidavat olema. Tahaks lugeda.“

10^E

„Õpetajatest ja õpilastest on põnev lugeda.“

11^B

„Ma pole seda kunagi lugenud.“

12^B

„Roosa ja südamlük.“

12^C

„Miilang vajaks rohkem huumorit.“

12^D

„Väga informatiivne, head pildid. Õpetajate tsitaadid on ka head, aga leht võiks paksem olla.“

12^E

„Miilang on naljakas koolileht, millest ma korralikult aru pole saanud.“

VII

„Kohe oli teada et tuleb hea päev, kui Miilang ilmus - tunniks andis tegevust.“

ÕPETAJAD MIILANGUST:

P.B

„Mulle meeldivad väga intervjuud, kuna on otsene kontakt inimesega ja alati saab midagi huvitavat teada. Eriti meeldib lugeda uutest õpetajatest.“

A.R

„Miilang on Treffneri nägu – heatahtlik, lõbus, intelligentne.“

T.P

„Treffnerist märkab ja kirjutab.“

E.T

„Ajaleht, mida ma kahjuks ise väga tihti ei loe.“

laga, näiteks on ta tunda saanud inimröövi Gruusia meeste poolt kaugel maal malevas olles, ühel jooksutiirul aga õnnestus isegi õhupüssi kuuliga pihta saada.

Õpetaja Age Salo

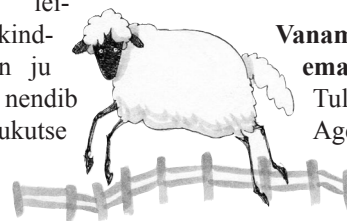
Ülikooli astumise ajal oli levinud arvamus, et eesti filoloogia erialal saab parimad põhiteadmised humanitaarainetes, mistõttu saigi otsus selle kasuks langetatud. Väga edukalt sooritatud sisseastumiseksamid kindlustasid pääsu erialale, millele just sellel aastal suurim konkurents paistis. Ajakirjaniku eriala omandamiseks oleks sel ajal kasuks tulnud juba varem avaldatud artiklid lehtedes, mida polnud õnnestunud kirjutada.

Kuraditosin aastat koolis

Treffneris, kuhu ta sattus täiesti juhuslikult, õpetab Age Salo juba 1994. aastast alates.

"Õpetajatöös leidub teatud kindlus, meid on ju alati tarvis," nendib ta. Kuigi elukutse pole varem unistuseks olnud, peab

Salo kooli tööle sattumist õnnelikuks juhuks. Tartu on kaunis ja sõbralik linn, milleks siis tahta Tallinnasse. Kooliõpilaste arengut vaadata on samuti huvitavam kui üliõpilasi jälgida, sest meie arengut vaadata on ju huvitavam kui juba kindlate väljakujunenud karakteritega vägikaigast vedada nendega

Vanamoodsaks vanaemaks

Tulevikus loodab Age saada vanaemaks, kelle sarnaseid tänapäeval vähe ringi liigub. Elama peaks selline vanaema kindlasti maal ja poes käima ainult siis, kui poebuss külas käib. Kahtlemata käivad tema kujutlustes sellise vanaemaga kokku ka lambakarja omamine, kudumine ja lademetes söögi valmistamine, mida oma lapselastele sisse sööta. Kas temas ka ainest on taoliseks vanaemaks saada,

AUTOR KOMMENTEERIB

See lugu oli esimene, mille avaldamise ajal olin Miilangu peatoimetaja. Ilmselgelt olin ka varem lehte lugusid kirjutanud (enne peatoimetajaks saamist kõva neli tükki kindlasti), kuid nähtavasti polnud keegi mulle hea ja halva vahel vahet tegemist veel päriselt selgitanud. Et see aeg tundub praegu juba jube kaugel olevat, häämas-tas mind selle artikli juures peaaegu kõik. Esiteks

metsik sõnakorduste hulk, mille peksis minust välja arvata-vasti alles lõpukir-jandile eelnenud kursus. Sel- le- ga seoses ka fakt, et lugu üldse lehte sai. Lisaks mäle-tan, et k u - nagi oli

lugu umbes kaks korda pikem kui see, mis lõpuks Miilangu külgedele jõudis. Ehk siis on selle kallal käinud kellegi käärid, mis mu märkimisväärselt laialivalguvamat lugu talutavasse pikkusesse suruda on üritanud. Äkki saaksin tema süüks lükata ka kohati kohmakad lausekonstruktsioonid ja ilmselged grammatikavead? Kardan et siiski mitte.

Huvitaval kom-

bel on see pikem eepos ühes arvutis ühe kirjutuslaua all isegi olemas, kontrollisin. Kes tahab, ma näitan. Kogu tõde! Teiseks viibutaksin näpuga mineviku-mina peale ja räägiksin talle nii mõndagi lugejate tähelepanu püüdmisest. Väga põnev oleks olnud teha 2007. aastal väike uuring selle kohta, kui paljud õpilased lugu üldse lugesid ning kui paljud jäid pidama selle titepildi juures, mis seal ülinum-mist väikesest Age Salost on. Võimalik, et keegi jõudis ka esimese lõigu lõpuni, kus ühte lausesse on pandud terve lasteaiakogemus? Ilmselt päästis loo üldiselt selle fookuses olnud inimene, kelle tsitaatidega võiks täita nii mõnedki koolilehe tagaküljed. Kõigest sellest annab kõvasti õppi-da, ehk teevad seda peale mu enda ka praegused ja tulevased Miilangu peatoimetajad ning kaastöölised.

KERTU VIDER, FOTO ERAKOGU